

II. Böngésző utolsó forduló

A tizenegy bátor kiscica (japán mese Tasi Kata tolmácsolásában)

In: Tasi Kata: *Mesél a világ*. Tóth-Vásárhelyi Réka rajzaival. Magyar Napló, Budapest, 2006.)

Hol volt, hol nem volt, barátságban élt és együtt vadászott tizenegy kismacska. Ez a tizenegy kismacska abban hasonlított leginkább egymásra, hogy mindig nagyon éhesek voltak. Egyikük egy szép napon észrevett egy nem túl nagy halat. De még szinte ki sem mondta, hogy „Jé, ott egy halacska!”, mind a tizenegyen rávetették magukat. Ezt látva az egyik, akinek tigriscsíkos bundája volt, rákiáltott prüszkölő, nyávogó társaira:

Fiúk, lányok! Hát nem barátok volnánk? Akkor legyünk barátságosak is egymással! Várjatok egy kicsit! Ne cincáljuk, inkább osszuk szét! – Azzal megpróbálták tizenegy részre osztani az egyetlen halacskát.

– Nyáúúúúúú, a középső része nagyon ínycsiklandozó – mondta az egyik.

– A feje bizony szegényes! – elégedetlenkedett a másik.

– A farokrészét meg mindenki utálja! – nyafogták kórusban a kiscicák.

Végül senki sem volt igazán elégedett. Ekkor megjelent közöttük egy öreg, hosszú bajszerű macska, megköszönte a torkát és ezt mondta:

–Ühüm-ühüm. Igazán jól akartok lakni? Igazán nagy halra vágytok? Ha elég bátrak vagytok, én elárulom, mit tegyetek. Bizony mondom nektek, a hegy másik oldalán van egy óriási tó. Abban lakik egy szörnyű nagy hal!

–Nyáú, nyáú, nyáúúúú! – mondogatták izgalmaiban a mindig éhes kismacskák.

– Ó, ha megfognánk, mennyit ehetnénk egyszerre!

Ha együtt próbálkozunk, bizonyára el tudjuk kapni azt az óriási halat!

Felkerekedtek nagy lelkesen, megmászták a hegyet, és amikor a csúcsra értek, meg is látták a hegy lábánál elterülő hatalmas tavat.

– Ó, micsoda hatalmas tó! Olyan, mintha maga az óceán lenne! Milyen nagy hal lakhat ebben? – örvendeztek a szerencséjüknek.

A hegy lábánál aztán a tizenegy kismacska nekilátott, építettek egy tutajt, kötelekkel, árboccal, szereltek rá vitorlát is, és dobszó adta ritmusra kihajóztak a tóra. Kétszer is rájuk esteledett kinn a vízen, de nem történt semmi. Aztán a harmadik napon a hírhedt óriáshal ugrott egy nagyot, közel a kiscicák tutajához, a nagy csobbanástól csurom víz lett a bundájuk. Mindannyian jól láthatták, milyen hatalmas is valójában.

–Gyerünk! Kapjuk el! – kiáltotta az egyik, és a cicák harci üvöltést hallatva a hal után vetették magukat. De a hal óriási volt és erős, meg gyors is, azon nyomban visszaverte a macskacsapat támadását, és széleseben elúszott.

–Micsoda óriási szörnyeteg! – duruzsolták nagy egyetértésben a kiscicák. Abban is egyetértettek, hogy meg kell erősödniük, és jobban iparkodniuk, ha el akarják kapni a halat.

–Elhatározták, hogy nem adják fel. Napokig gyakorlatoztak a tutajon, a tó közepén készülve fel a halfogásra. Aztán vártak. Figyelték a vizet, és egyszer csak észrevették a halat, amint egy kicsit távolabb tőlük lubickol a vízben, és közben altatódalt énekelget, bizonyára azt, amit még kishal korában tanult.

–Figyeltek nagyon a kismacskák, meg is tanulták a hal dalát, hátha még szükségük lehet rá. Azt is szépen megfigyelték, hogy este a hal kedvenc kis szigetén fejét egy nagy kövön pihentetve alszik el. Egy este megvárták, amíg mélyen elalszik, és rátámadtak. De hiába, mert a nagy hal egy szempillantás alatt szanaszét dobálta támadóit, akik csapzottan kapaszkodtak vissza a tutajra.

–Jajjaj, megint pórul jártunk! – sopánkodtak a kismacskák, de nem adták fel.

Egy éjjel aztán megint kilesték az óriási halat, amint a kicsinyke szigeten aludt. Óvatosan a közelébe vitorláztak, kimásztak, és dúdolni kezdték az altatót, amit korábban hallottak és megtanultak.

Körbetáncolták a halat, aki erre egyre mélyebb álomba zuhant, és hangosan hortyogott. Ekkor a tigriscsíkos bundájú macska jelt adott a támadásra, és aki legközelebb volt a fejéhez, kilökte alóla a követ, amin aludt. No, ettől a hal nyomban szörnyet halt.

Nagy volt az ujjongás, még örömtáncot is jártak, aztán a tigriscsíkos bundájú macska így szólt:

– Fiúk, lányok! Hát, végül sikerült, elkaptuk! Majd meglátjátok, hogy fognak csodálkozni, amikor ezzel az óriási hallal hazaállítunk. Ezért azt javasolom, hogy ne együk meg azonnal, hanem így, egyben vigyük haza!

– Úgy van, igaza van! – helyeseltek a többiek, pedig alig várták, hogy jót lakmározhassanak az ínycsiklandó halból! De kimondani egyikük se merte.

Így hát a kötelekkel a tutaj után kötötték a halat, és a part felé vették az irányt. Örömben még énekeltek is, és mintha a tutaj is gyorsabban siklott volna. De azért az elöl ülők bizalmatlanul hátrahátralestek a többiekre. Egyszer csak nagy, sötét felhők kezdtek gyülekezni, leszállt az éjszaka, és a felhők a tó felett még a csillagokat is eltakarták. Olyan sötétség borult rájuk, hogy még az orruk hegyéig sem láttak. Telt-múlt az éjszaka, aztán lassan felvirradt. És láss csodát! A hal helyén csak a csontváza lebegett a vízen! De hogy mi történhetett, azt most senki sem kérdezte a másiktól. Mind a tizenegy cica dobként feszülő hassal, jóllakottan szundított a tutajon!